

Argo

Daniel Vișan-Dimitriu

Argo era un câine din rasa brac german
Printre ai lui, un alfa, un șef pretorian.
Avea sângele nobil și-n lungul pedigri
Erau mulți din strămoșii ce par a zămisli
Urmași de mare clasă, urmând un strict canon,
Ca tatăl lui, de pildă, un mare campion.

Era micuț, de-o lună, grăsuț și obosea
Iar, timp de-o săptămână, dormea, mânca, dormea,
Dar dacă, într-o joacă, uitai să îl implici,
Lăbuța lui, întinsă, spunea : "-Eu sunt aici!"
Voia, cu dințișorii ce tocmai îi creșteau,
Să roadă ba un deget, ba lucruri ce mișcau.

Creștea frumos, energic, blănița îi lucea
Era alb printre pete, urechi de catifea,
Părea scos din pictura în care-un vânător
Își caută vânatul, urmându-l răbdător,
Prin tainice coclauri pășind cât mai discret
Și bucuros să-l vadă oprindu-se-n aret.

Mergea frumos în lesă, la pas, lângă picior,
Atent la tot în juru-i și la însoțitor
Iar când în parc, pe iarbă, prietenii își găsea
Era pornit pe joacă și tare îi plăcea
Cu ei să se alerge, să fie primul el,
Iar pentru cățelușe, nu obosea defel.

Mergea în parc o oră în fiecare zi
Creștea văzând cu ochii și se credea a fi
Conducătorul haitei de-acasă, cel mai cel,
Așa că a fost cazul s-o încaseze el
Și să îi vină rândul să fie pus la punct:
O mătură pe spate și-a devenit adjunct.

Era frumos, puternic, deștept ... era al meu
Prieten și tovarăș, taifun sau alizeu,
Copil sau mândru fante, războinic de temut
Ce-mi urmărea privirea, dorind să îl asmut,
Să-și demonstreze forța acolo-n fața mea,
Oricare ar fi miza, căci teamă nu avea.

Dușmanul cel mai mare avea însă-al găsi

Când perii din sprâncene au prins a se albi
Iar mersul lui zburdalnic a devenit mai lent,
Plimbările mai scurte, iar vârsta argument.
S-a cuibărit trufașă, tumoră ce-a crescut,
Din forță și putere, cerându-și greu tribut.

Știa că nu mai poate și mă privea mereu,
Cerând să se ridice cu ajutorul meu,
Și apoi, la plimbare, cu pas șovăitor,
Se îndrepta spre locuri pe vremuri de amor,
Din care viața-i toată strânsese-n amintiri,
Mirosuri sau imagini, iubiri sau dojeniri.

Privirea lui, privirea, cu ea m-a tot rugat
Să-l las, de pot, în pace la vremea de ... plecat.
Aș vrea să plâng și nu pot, iar lacrimi n-am de șters,
Le-am dat, la schimb, pe toate, cu fiecare vers.
Și simt că, dacă-n mine există Dumnezeu,
Ar vrea de acest câine să-mi amintesc mereu.